

SZIVEK.

*Magamban érted vergődve, vágyva,
sokszor gondolok édesanyádra.*

*Ó hogy becézhet, ó hogy szerethet —
boldog jövődért ó hogy remeghet . . .*

*Mint értem az enyém, — ő meg érted:
imádságokat küld fel az éghez . . .*

*Két külön lelkük külön világa,
külön bontja sorsunk virágba.*

*Két öregasszony . . . egymásról nem tud,
de egy az imádság s egy a szent út,*

*Amelyen felszáll látatlan, csendben,
és meghallgatást könyörg a mennyben . . .*

*Néha oly fájó érzésem támad:
Mért nem ismerem édesanyádat? . . .*

*Mért nem csókolhatom azt a kezét,
mely kiskorod óta óv és vezet . . .*

*Miért nem nézhetek két szemébe,
én is imádkozva, én is kérve . . .*

*Hátha megmondhatnám néma szemmel,
mihez a durva szó nyúlni nem mer . . .*

*Érinteni benne valahogy fénnel,
hogy fiáért most már két ima térdel:*

*Az egyik az övé, — másik enyém,
s egy áldássá olvad fia fején . . .*

*Hátha belém látna lelkem fényzaván
s magához ölelne, mint az én anyám . . .*

Nagy Emma.

TEPLOMBAN.

A vasárnap s egy drága vágyam
kétfelől-fogva odavitt . . .
És megálltam az Isten-házban . . .

Összefolyt színes mozaik . . .

S én, prédikátor unokája
— külsőségekre mély közöny —
lebbentem mint az angyal szárnya
s már térdepeltem a kövön . . .

És ott a fáradt fők sorában
én is lehajtottam fejem
s mint magzat a földnek porában:
valami nagy történt velem . . .

Kibomlott bennem egy titok
— erő, áramlás, új-öröm —
valahogy anyagot nyitott,
míg térdepeltem a kövön . . .

Egy láthatatlan nagy virágban
csak nőtt a lelkem — tér felett —
s a főoltári szent irányban
véresre nyomtam térdemet . . .

Megtört a szenvedő fejem,
mint bibliás alakja Jóbnak —
valami nagy történt velem,
amilyenről legendák szólnak . . .

Ki eljöttem, hogy itt is kérjem
Istentől a szerelmedet
és véresre nyomtam térdem
hideg kemény kövek felett:

Most egyszerűen, megnyugodva,
arcom kezembe takarom
és úgy mondom, mint Jézus mondta:
«Mindazáltal ó ne úgy legyen, mint én akarom,

«Hanem amint Te akarod azt, mennyei Atyám . . .»
— Halkan súgta imádságomat engedelmes szám
és rámragyogott minden oltár égő aranyja —
s lelkemet lágy karjára vette halkan
az orgona hangja . . .

Nagy Emma.

KÖNYÖRGÉS.

Egy szerelem, ó Istenem,
ha segíthetne szívemen . . .

Ha béktítő nyugtot adna
egy jó férfi tiszta hangja . . .

De nem elég, ó nem elég,
zúg vágyam, a bűgő kerék.

(Magasságok vize hajtja,
álmokat örölköz rajta.)

Esett öreg, éhes gyermek,
zokogással szíven-vernek.

Rokkant férfi, beteg asszony,
jön, hogy sírva elfakasszon.

S jóanyámtól ezer másig
szívem sírva, kúszva mászik . . .

Hogy lehetne halk nyugalmam,
kis örömem puha dalban? ! . . .

Hiába jön férfi is már,
csókos kedvem nincsen is már.

Dúl a világ, fúl a népem
és én látom, hallom, értem . . .

Közibéjük én is egynek,
kik már csak Istenhez mennek,

Odaállok, térdrehullok,
pártos magyar: megjavulok ! . . .

Örök-Titok, Ős-Értelem,
könyörülj meg a népemen ! . . .

Nem is értük, nem is értem:
Magadért emeld fel népem ! . . .

Enmagadért, enmagadért,
bibliai szent szavadért ! . . .

Nagy Emma.

NAPOK ÓTA NAPOK...

Napok óta napok, évek óta évek:
vízhideg ágyamba imádkozni térek.

Szomorú szememre kulcsolt kezem tészem:
Én Istenem Uram, ne hagyj el egészen ! . . .

Kicsorduló könnyem átgörög a párnán:
Én Istenem Uram, miért ilyen árván? ! . . .

Azután még zúgom: nem élet, nem élet —
azután elalszom, szegény kis cseléded . . .

Nagy Emma.